

HERG BENET
PUBLISHERS

*A patra carte din seria **Amanții***

Divorțurile amanților

un roman de **Corina Ozon**

Colecția $\sqrt{7}$

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2017

© 2017 Corina Ozon

© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: TheSpartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OZON, CORINA

Divorțurile amanților / Corina Ozon. - București :

Editura Herg Benet, 2017

ISBN 978-606-763-108-1

821.135.1

DIVORȚURILE
AMANȚILOR

Corina Ozon

HERG BENET
PUBLISHERS

1. CRĂCIUNUL SOȚILOR DESPĂRȚIȚI

Nu știu cum, pula mea, au trecut lunile astea! Înainte de Crăciun, am plecat de acasă și am stat la Nelu. El s-a mutat la Cami, ca să mă lase liniștit. A zis că trebuie să-mi limpezesc creierii și, la naiba, chiar am avut nevoie! Teo mi-a băgat numai strâmbe, când era vorba să-i văd pe copii. Era prima zi de Crăciun și rândul meu să iau copiii. Am vrut să le duc în Ajun câte o jucărie, dar m-a enervat Teo. Mereu afișează o față de martiră. Cică avea treabă și să vin a doua zi. Plus că precis era și soacră-mea acolo și numai pe ea n-aveam chef să o văd. Fata era răcită și l-am luat doar pe băiat. Așa că la prânz m-am înființat cu mașina în fața casei. Nu mai intram în ultima vreme. De câteva ori ne-am certat ca chiorii. Teo are niște priviri... să mă taie, și alta nu. Am

încercat să avem o relație civilizată, cum au alții, dar n-ai cu cine, frate! Mereu îmi aruncă în față câte ceva și își amintește nu știu ce. Așa că nu mai urc. Nu mă mai simt în largul meu în casa aia. Și câte am făcut acolo... Hai, că iar am luat-o pe arătură! Deci a ieșit Teo cu băiatul de mână. Băi, mă irită că ăla mic nu sare de bucurie când mă vede. Ca de fiecare dată, am stat ca boul câteva minute bune în mașină. Precis că Teo se aranjează, e mereu machiată, cu părul pieptănat și parfumată. Strânge din buze când mă vede, de fiecare dată, și mă ignoră. Păi, ce să învețe copiii? Îmi pune aceeași placă: „*Ai grijă să nu îi fie frig și să nu bea rece și să nu îl ții mult în mașină, că și acasă poate să stea între patru pereți. Să îl plimbi la aer!*“.

„*Bine. Nu stăm mult!*“. I-am dat cadoul pentru fiicămea și am mers în parc, unul aproape. Era soare ca primăvara, dar ger. De obicei, cât fii-miu se juca, eu mai dădeam telefoane, că taman atunci se găseau toți dobitocii de la serviciu să aibă nevoie de mine. Era sărbătoare, nu mai aveam de dat niciunul. Nefututul ăla de șef, dacă era după el, ne chema și de Crăciun la birou. Fumam o țigară și încercam să comunic cu copilul. Îl întrebam ce a făcut la școală, ce prieteni are. Copilul vorbea puțin. „*Introvertit ca mă-sa!*“, îmi zic.

„*Și ce-a mai zis maică-ta de mine?*“. Fii-miu moglează cu sânge o formă nedefinită și o bătucește cu

o mână. Nu mă bagă în seamă. „*Pe la voi cine mai vine?*“. De data asta, e ocupat să aranjeze niște pietricele pe „opera de artă“. Îmi zice: „*Tati, adu niște pietricele și un băț*“. Mă învârt pe lângă bancă și îi aduc. Le aranjează pe „capodoperă“, face o gaură în moviliță și bagă acolo un melc. Nu știu dacă era doar cochilia sau era și melcul acasă. Dar, să mor eu, n-arăta rău drăcovenia aia. O ieși vreun Dali din el, mai știi? În fond, și artiștii ăia trag niște mângălituri, cred că cu pensula legată de pulă, și toți sunt în extaz de „creație“. Îl ridic pe băiat, îl șterg pe mâini cu un șervețel, apoi mergem la Mc, văzusem că e deschis. Mă uit la băiat cum mănâncă, seamănă cu Teo mai mult. Fiică-mea, în schimb, e bucățică ruptă din mine. Ia, să-l iau eu mai ușurel: „*Dar vouă acolo, în casă, nu vă e frică singuri, doar voi cu maică-ta?*“. Copilul cu gura plină de burgeri dă din cap că *nu*. Și-a băgat mâneca de la pulovăr în sos, mă omoară Teo. Iar îmi zice că nu-s în stare să am grijă de un copil. Dar până acum ce-am păzit? Cine stătea ca prostul acasă cu copiii, când ea hândrălea pe mese în delegații și la lecții de tango? Mircea. Băi, și mor să fumez o țigară. „*Tati, ia mănâncă tu mai repede, că e târziu*“. Băi, lui ăsta micu' i se rupe de mine! Trebuie să am o discuție cu Teo, că cine știe ce prostii i-a băgat în cap despre mine. Ea cu cața aia de mă-sa. Îl

îmbrac și, când scoate mâna afară din mânecă, văd că ținea un mănunchi de cartofi prăjiți în pumn. Să te ții scandal când îl duc. De parcă n-ar fi curățătorii. Dacă face gât, iau eu haina și o duc la curățat. Sau îi cumpăr alta.

Scot din punga de cadouri un pachet: „*Mi-a dat Moșu' o mașinuță pentru tine!*“. „*Mi-a mai adus Moșu' una aseară. Albastră*“, îmi zice copilul. Simt că fierb. „*De la cine?*“. „*De la Moșu', nu înțelegeți?*“, mă ia fii-miu la rost. Scot din pungă un joc și o navetă spațială, pe care o ia bucuros. „*Uite, tati, aici stă astronautul și conduce naveta. Îl ajută niște ingineri din turnul de control*“. Eu mă uit ca dobitocul la explicațiile lui. „*Ce băiat deștept aveți!*“, îmi spune pe un ton admirativ o fată care curăța mesele. Mă uit la băiat, care învârtea jucăria, și râd mândru. „*Fii-miu!*“, zic ca prostul, de parcă aia nu văzuse. Îl iau în brațe și îl pup pe obraz. Ieșim.

Ia, să mai încerc, poate mai scot ceva de la el: „*Dar musafiri mai vin pe la voi?*“. Cel mic calcă prin bălți, răspunde de parcă i-a scăpat: „*Nu știu*“. Să mor eu, fii-miu ăsta era bun de spion, nu scoți nimic de la el. Deodată, m-a trăznit un gând. Poate Teo aducea bărbați în casă când ăsta micu' era la școală. Deh, ți-ai găsit! Stă soacră-mea ca un jandarm. De fapt, nu știu dacă Teo aducea bărbați în casă, era doar o idee

cretină care îmi venise în cap.

Am parcat mașina în fața casei și o sun pe Teo. „*Tati, vreau în parc*“. E târziu acum. Fii-miu insistă: „*A rămas melcul singur cu casa lui, să îi mai duc unul, să nu-i fie urât la noapte*“. Asta-i acum, să mă frece grija și de melc! „*Lasă, tati, că merg eu și îi duc*“. „*Promiți?*“. „*Promit*“. Coboară Teo, îl ia de mână și îmi aruncă peste umăr „*La revedere*“. Tot ursuză și veșnic supărată.

În drum spre casă, mă sună Teo, cu vocea aia a ei de nu-mi pasă ce faci, să-mi răspunzi imediat. „*Fii-tu întreabă dacă ai fost să duci melcul, nu știu ce tot zice. Cică i-ai promis. Tu și promisiunile, haha*“. Băi, am uitat de melc! „*Și mai termină cu Mc-ul ăsta, că îi miroase haina ca unui boschetar. Tu de Crăciun îl duci acolo, când e casa plină cu mâncare? Și vezi că a uitat fularul în mașină*“. Așa era, pe bancheta din spate, stătea fularul copilului. L-am dus la nas și l-am mirosit. Amestec de lapte cu Mc. Am întors mașina. Se înserase. Am căutat aleea pe care am stat în parc. Lângă bancă era și movilița cu pietre și frunze și bățul înfipt în vârf. Capodopera lui fii-miu. Melcul era tot acolo. M-am pus să caut alt melc și, cum orbecăiam, aud în spatele meu o voce: „*Domnu', ați pierdut ceva?*“. Mă întorc, era unul din ăștia de păzesc parcurile. „*Caut un melc pentru fii-miu*“, zic. „*Aa, e mai*

greu, că ei hibernează acum. Deși, cu căldurile astea, am mai văzut câțiva pe aici“, îmi explica el în timp ce căuta cu mine prin întuneric. Foloseam lumina de la telefon, că lămpile din parc nu făceau față. Gardianul a aprins o lanternă. „Știți că ei sunt o lună bărbați și una femei?“ mă întreabă. „Cine, dom'le?“ întreb. „Melcii. Poate face ouă oricare. Se freacă așa, în lateral, unul de altul și scot ouăle pe o antenă din-aia“. Băi, ăsta e nebun? Îmi spune cum se fut melcii? De asta îmi arde mie acum! „Uitați aici unu!“ îmi arată triumfător paznicul. I-am mulțumit și l-am luat. Am pus melcul lângă celălalt din „capodoperă“. Apoi am făcut o fotografie și i-am trimis-o lui Teo. Am sunat-o ca să îi arate poza copilului. Prin telefon, îl auzeam pe băiat chiuind: „Melcul nu doar me singur la noapte“. „Fularul îl aduc eu sâmbătă, când ieșim din nou“, i-am mai spus lui Teo.

Pe banca unde stătusem cu fi-miu, se mișca ceva. Era un om al străzii care clipea des la lumina lanternei paznicului. „Ce faci aici, mă?“ îl întreabă ăsta. „Hristos a-nviat, șefu', hehe!“ behăie boschetarul cu limba împleticită.

Am ajuns frânt acasă la Nelu, mai mult obosit psihic. Cati era la mă-sa de Crăciun. M-a sunat și mi-a spus că face Revelionul cu fetele, Clau avea cancer și i-a promis că vor fi împreună. Ce curvă e și viața asta,

frate! Fata asta, nu o ducea pe ea capul prea mult, dar a tras multe, săraca! Numai de cretini a avut parte. Bine, i-a și căutat! Că doar boșorogi cu bani a vrut. Acum, pe bune, ce om în vârstă, normal la cap, stă cu una care poate să-i fie fiică? Dă-o-n pula mea de treabă! Și mie îmi plac prospăturile, dar nici să fiu naibii bolnav la cap!

De Revelion, am fost la un restaurant șmecher împreună cu un amic, pe care l-a lăsat nevasta. A plâns ăsta după ce a început să bea, de m-a făcut să plec după miezul nopții. Am luat-o pe jos și m-am oprit într-o piață, unde era concert. Lume multă, deși era ger. M-am oprit și eu, tocmai cânta Loredana pe aia cu „zig zaga“, iar oamenii se băteau. Mai toți aveau sticle cu băutură în mână. Am văzut că circula din mână în mână o sticlă, până a ajuns și la mine. Era șampanie și toți din jur mă îndemnau să beau. Mie mi-era oarecum silă, când mă gândeam câți or fi pus boturile acolo. Dar unii au început să strige: „Hai, bre, că n-oi fi neam de contel! Doar nu e căcat!“ Nu e căcat, e mai rău, toți virușii Pământului stăteau încrucișați în sticla aia plină de bale. Dar, pentru că mă tot presau, mai să mă linșeze și alta nu, am apucat sticla cu ambele mâini, m-am prefăcut că o ating cu buzele și mi-am dat capul pe spate cu gura închisă. Mi-a venit șampanie pe față și mi s-a scurs pe gât,

sub fular. Am pus sticla în prima mână care era mai aproape și am ieșit din mulțime. Unii au început să arunce în sus cu sticle și m-am grăbit să scap de acolo, până nu-mi venea naibii una în cap. Parcă era la Revoluție sau veniseră minierii, în pula mea.

Am mers pe jos până la casa lui Nelu, pentru că nu am găsit niciun taxi. M-am dezbrăcat și m-am șters pe gât cu un prosop umed, că eram lipicios de la șampania ălora din piață. Mi-era foame, de cât mersesem ca boul prin frig, și am scos niște piftie din frigider. Era luată de la supermarket, nu era rea, dar cam fără gust. Am mâncat și niște salată de boeuf, pe asta o adusese Nelu de la Cami. Bună! Salata, nu Cami, ea nu e pe gustul meu. Deși știi că e o fată deșteaptă și a ajutat-o mult pe Cati. De-aia m-am și mirat că Nelu s-a aprins după ea, că el a avut din astea, vampe. Cami e genul mai intelectual, așa. Dacă n-aș ști că a fost măritată cu un grec, aș fi zis că e frigidă, nu știi de ce. M-am uitat în telefon, să văd dacă mi-a răspuns Teo la mesaj. Cât idiotul ăla vărsa lacrimi în pahar la restaurant, i-am scris „*An Nou fericit!*“. Țăla a făcut o gafă de zile mari. După ce că era vai de pula lui, s-a apucat să-i dea nevستی-sii, mă rog, fostei, un mesaj și i-a dat unul pe care-l primise și el, era ceva în versuri. Dar boul a uitat să șteargă semnătura, era a unei tipe, ceva colegă, și i-a trimis așa mesajul. Aia

l-a sunat și l-a făcut țândări, ba mai și râdea de el, era la o petrecere. „*Mă pup singură că am lăsat așa un dobitoc*“, îi zicea ea. Se auzea prin telefon, iar ăla făcea fețe-fețe. Eram la baie, să ne pișăm. Am plecat repede, că era și așa zdrențe.

Poftim! Pe Teo o doare în cur, nu a răspuns nimic. Nu sun, că poate dorm copiii. Deși nu cred că a stat ea acasă de Revelion. Cel puțin s-a dus la biserică la Mioara, și tot a ieșit ea din casă. În ultima vreme, nu mai avea stare, numai plecată era. Dar, în schimb, mi-a dat mesaj draga de Cati. Mi-e dor de pizda ei, de mi se umflă coaiele doar când mă gândesc. Dar acum am înțeles situația asta cu Clau, poate fi ultimul Revelion pentru ea. Numai soacră-mea n-are nici pe dracu'!

2. AMANTA ȘI NOAPTEA DE REVELION

Mircea stă la Nelu, deocamdată, a zis că trebuie să-și limpezească creierii (de care, fie vorba, uneori dă dovadă că n-are), să nu ne mai pripim ca data trecută. Vorbim zilnic la telefon, ne și vedem. Eu stau la vechea mea locuință, mi-am luat toate lucrurile din apartamentul luxos unde am stat cu Epaminonda, care este la New York. Încă nu i-am spus nimic de divorț sau ceva de genul ăsta, acum tot ce vreau este să stau cu nebunele de Larisa, Cami, dar, mai ales, să o văd pe draga de Clau. Mi-a trimis o poză cu ea, are părul crescut perie, dar nu arată rău. M-am dus la ea acasă și a fost fericită când m-a văzut. Nu am stat mult, că trebuia să mă văd cu Mircea, ardeam de dorul lui. Am stabilit cu Clau să facem Revelionul toate, la Larisa acasă, apoi am plecat. Pe drum m-am

gândit ce ghinion a avut și Clau, tocmai când era mai mulțumită cu viața ei, iar toate s-au întâmplat numai din vina lui Pișcoțel ăla al ei, un depravat și bolnav, că altfel nu pot să zic. Nu-mi iese din cap cum a putut el să-i ceară să-și bage ea un ou în vagin? Și ce-o fi fost în mintea ei? Eu nici pentru un milion de dolari nu făceam așa ceva. Și uite că de acolo i s-a tras cancerul. Dar se face ea bine, așa a zis și Cami, care o freacă tot cu Nelu. Am fost și pe la ea în vizită și m-am mirat ce a crescut fetița ei, Catina. Nelu nu s-a mutat cu ele, dar cică s-a făcut „de casă“. Mie mi-e greu să cred că un curvar are leac vreodată, dar or mai fi și minuni, mai știi? Cami pare liniștită, dar nici nu cred că ar fi în limbă după Nelu. De la începutul anului viitor, va merge la serviciu, și-a găsit un job de proiectant la o firmă. Nu e chiar pe specializarea ei de designer de vitrine, dar se pricepe. În plus, patronii sunt o familie care îi știu situația și va putea lucra și de acasă, ca să se poată îngriji și de Catina, fetița. Vrea să-i dea înapoi lui Nelu toate datoriile, deși ăsta nici să n-audă. Dar Cami e cinstită, așa a fost mereu, și de aici îmi dau seama că nici nu vrea să facă mari purici cu Nelu. Deși se poartă frumos cu el, îl laudă, însă Cami nu face compromisuri, așa cum face Clau. Larisa pare fericită, se înțelege bine cu Tibi. Mi-a zis că tot în magazinul pentru animale

SFÂRȘIT
FRAGMENTE DIN CARTE

www.hergbenet.ro

Editura Herg Benet
Str. Aurel Vlaicu nr. 9
Sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

Bun de tipar: aprilie 2017. Apărut: 2017.
Tipărit în România.

„Sunt Corina Ozon, cea care a disecat sufletul și mințile amanților și îți i-a pus pe tavă. Cea care a încercat, cu asumarea tuturor riscurilor, să te învețe să nu judeci, să nu fi prefăcut și să accepți să fii fericit. Ai fost șocat când ai văzut limbajul din *Zilele amanților*, realismul din *Noaptele amanților* și actualitatea din *Amanții 3.0*. Ai râs când mi-ai citit cărțile, poate te-ai întrebat cât e experiență de viață și cât fantezie. Cât este refulare și frustrare, și cât adevăr.

Stau într-un glob de cristal, pe care mulți nu-l ating, de teamă să nu se spargă și să aibă mult de lucru după aceea. Știi cât curaj am, chiar nebunesc, iar cu nebunii să nu te pui! Am spart bariere și ți-am băgat amanții în casă, în sertarul de la birou, în avion sau metrou. Dacă ai avut și tu curajul să citești, ești la fel de nebun. Nebun de curajos, mai ales că le-ai spus și altora să citească. Lumea e mai vie, am spart borcanul cu fluturi și alegem să vorbim fără perdea, așa cum e viața. Povestea se scrie odată cu tine, acum și aici, iar aventura continuă. *Amanții*, c'est moi!“

CORINA OZON

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-763-108-1

9 786067 631081 >